

L'empresariat es revolta: "El Pirineu no pot continuar sent la renúncia permanent"

Les organitzacions patronals de la serralada aprofiten l'inici dels Jocs Olímpics d'hivern d'Itàlia per reivindicar una aposta de progrés i futur pel territori

El president d'Empresariat Cerdanya, Joan Manel Casanovas, i la vicepresidenta, Mireia Vila, amb Miquel Sàmper Rodríguez, Conseller d'Empresa i Treball. / ARXIU PARTICULAR

L'inici aquesta setmana dels **Jocs Olímpics d'Hivern a les Dolomites italianes**, amb Milà i Cortina d'Ampezzo com a grans protagonistes, ha reobert el debat sobre el paper del Pirineu en les grans estratègies de país. Les **patronals pirinenques**, que s'han posicionat de manera conjunta, han aprofitat l'arrencada de la cita olímpica per reclamar una **aposta clara i sostinguda pel desenvolupament del Pirineu**, després d'anys de renúncies i oportunitats perdudes.

Des del teixit empresarial del territori, al qual s'hi ha sumat també **Empresariat Cerdanya i l'Associació d'Hostaleria de l'Alt Urgell**, lamenten que Catalunya hagi quedat com a simple espectadora d'uns Jocs que hauria pogut organitzar. Recorden que la candidatura Barcelona-Pirineus 2026 va ser inicialment ben valorada, però es va acabar descartant per manca de lideratge polític, i que el projecte posterior del 2030 també va naufragar sense arribar ni tan sols a sotmetre's a referèndum.

El manifest el signen l'Associació d'Hostaleria de l'Alt Urgell, la Cambra de Lleida, la de Girona, Campings de Lleida, Neu de Catalunya, Coell, Empresariat Cerdanya, Pallars Actiu, el Gremi d'Ostaloria dera Val d'Aran, Hostaleria de Lleida i Pimec Lleida.

Doble bara de mesurar

Les patronals consideren que el debat olímpic va evidenciar una **doble vara de mesurar territorial**. Mentre Barcelona i la costa concentren grans esdeveniments i inversions sense qüestionaments, el Pirineu és sotmès a un nivell d'exigència molt superior. “Quan el centre és l'àrea metropolitana, tot sembla possible; quan és el Pirineu, tot esdevé discutible”, assenyalen fonts empresarials.

Des del món econòmic també es rebutja l'argument que el canvi climàtic faci inviable qualsevol projecte de futur. Recorden que aquest hivern del 2026 hi ha **bona presència de neu** i que, tot i els reptes ambientals, el territori encara disposa de marge per desenvolupar un model sostenible vinculat al turisme, l'esport i la natura.

Les patronals alerten que la pèrdua dels Jocs no és només una ocasió desaprofitada en l'àmbit esportiu, sinó el símptoma d'un problema més profund: **l'absència d'un projecte territorial ambiciós per al Pirineu**. Denuncien que, mentre altres regions europees utilitzen els grans esdeveniments per accelerar infraestructures, cohesió social i projecció internacional, al Pirineu català s'ha imposat la lògica de la renúncia permanent.

El missatge és clar: el Pirineu no vol continuar sent gestionat com una **postal turística**, sinó com un espai amb dret a oportunitats reals de creixement. Les entitats empresarials reclamen inversió, planificació estratègica i una visió de país que entengui que el desenvolupament del Pirineu no és una concessió, sinó una responsabilitat col·lectiva.

Segons les patronals, el futur del territori no es defensarà amb eslògans ni discursos simbòlics, sinó amb **projectes concrets, lideratge polític i compromís institucional**. I conclouen amb una advertència: “El Pirineu només deixarà de renunciar el dia que deixi d'acceptar que sempre li toca quedar al marge”.

El manifest

"D'aquí a pocs dies es celebraran els Jocs Olímpics d'Hivern a les Dolomites (Alps italians), amb Cortina d'Ampezzo com a emblema i la

ciutat de Milà, com a referència. Una de les grans destinacions d'esquí del món. Mentrestant, Catalunya observa des de la graderia allò que va decidir no disputar, tot i haver tingut una proposta guanyadora pròpia sobre la taula per als Jocs del 2026, que posteriorment es va reconvertir en el debat del 2030 i que tampoc va aprofitar. I no pas per manca de capacitat, sinó per manca de lideratge.

La candidatura Barcelona-Pirineus 2026 va néixer en un context institucional, amb governs que, amb matisos, en van assumir l'estudi i l'exploració. Però el projecte es va anar diluint fins que definitivament l'exalcaldessa de Barcelona, Ada Colau, va desestimar el projecte.

La candidatura Barcelona-Pirineus 2030 es va començar per una premissa insòlita: el Govern de la Generalitat proposa sotmetre a referèndum un esdeveniment esportiu internacional de primer nivell. Un referèndum que, paradoxalment, mai no es va arribar a fer. No se'n va plantejar cap per als Jocs del 92, ni per a la Copa Amèrica de vela, ni per la Ryder Cup, ni per al Mundial 2030 que tindrà una seu a Barcelona. Tampoc per altres grans esdeveniments esportius. Però, és clar, aleshores el centre era Barcelona. Quan el centre és el Pirineu tot sembla més discutible, més fràgil, més prescindible.

Aquesta és una de les grans contradiccions del país. Barcelona és una capital turística de primer nivell mundial. La costa catalana és una potència turística europea. Ambdues necessiten gestió, regulació i sostenibilitat, però no necessiten visibilitat. El Pirineu, en canvi, necessita projecció, inversió, relat i oportunitats. Necessita molt més suport institucional per competir en igualtat de condicions.

Aplicar el màxim nivell de rigor, de fre i d'exigència a territoris amb realitats tan diferents no és prudència: és desigualtat. A partir d'aquí, el projecte olímpic es va anar degradant. Decisions incoherents, manca d'estratègia compartida, una lluita política amb Aragó que va servir d'excusa perfecta per bloquejar-ho tot. I, com a teló de fons, el discurs d'un populisme que es proclamava pro-Pirineu mentre assegurava, amb lleugeresa, que no hi hauria neu.

Som a l'hivern del 2026. Al Pirineu hi ha força neu, tot i que reconeixem el canvi climàtic, pensem que tenim marge. La realitat ha desmentit, una vegada més, els arguments que es van utilitzar per justificar la renúncia. La veritable tragèdia, però, no és només haver perdut uns Jocs. És constatar que el Pirineu continua sense un projecte territorial clar de futur. Sense una visió ambiciosa. Sense una aposta estratègica sostinguda.

Mentre altres territoris utilitzen els grans esdeveniments per accelerar infraestructures, cohesió territorial i projecció internacional, aquí hem optat per la comoditat de dir que “no toca”. I gairebé mai no toca quan el benefici principal no recau sobre l'àrea metropolitana. Exceptuant quan toca recaptar. Per exemple, amb la taxa turística que ara ens volen duplicar.

Ens hem acostumat a gestionar el Pirineu com a postal i no com a projecte. A parlar de sostenibilitat mentre neguem oportunitats. A exigir equilibri territorial mentre perpetuem el desequilibri, cada vegada més distant. Potser el que no toca és continuar acceptant aquesta inèrcia.

L'esperança rau en el dia que el Pirineu desperti: políticament, socialment i institucionalment. El dia que deixem de demanar permís per reivindicar el que ens correspon. El dia que entenguem que el desenvolupament del Pirineu no és una concessió, sinó una responsabilitat col·lectiva del país.

Cal anar amb compte amb els populismes. N'hi ha de molts colors. Alguns criden contra el centralisme mentre consoliden, amb les seves decisions, el mateix abandonament que diuen combatre, buits de contingut i de projecte real.

El futur del Pirineu no es defensarà amb eslògans. Es defensarà amb projecte. I el projecte comença el dia que deixem d'acceptar que sempre siguem els que hem de renunciar".